

*Een sterke vrouw,
wie zal haar vinden?*

Dankbaar gedenken wij

Maria Hendrika Oude Ophuis

weduwe van

GERHARDUS HERMANNUS OUDE NIJEWEME

Zij werd geboren op 28 november 1901 in De Lutte, gem. Losser en overleed, in gelovig vertrouwen op Onze Lieve Heer en Moeder Maria, na het ontvangen van het Sacrament van de Ziekenzalving, op zondag 10 september 1995 te Denekamp. 13 September d.a.v. hebben wij in de gezongen Eucharistieviering afscheid van haar genomen in de parochiekerk van de H. Nicolaas te Denekamp. Biddend hebben wij haar lichaam te ruste gelegd naast vader op het parochiële kerkhof.

Lieve moeder,

Als wij een eerlijke poging wagen om jouw leven op dit gedachtenisprenkje samen te vatten, bekruipt ons een gevoel van grote machteloosheid. Toch willen wij, geheel in jouw stijl, voor zover wij dat kunnen, met enkele woorden onze herinnering aan jou vastleggen. Moeder, je was nuchter, een vrouw van weinig woorden en bovenal een Moeder, met een groot geloof.

Geboren op het „Lage Kayik“ kenden velen jou onder de naam „Kaawks-Marie“.

Nuchterheid, realiteitszin, het leven accepteren zoals het zich aandient, dat is alleen aan de sterksten voorbehouden: zoals jij. Het overlijden van Vader, Riet en Agnes hebben wij samen met jou proberen te verwerken. Maar jij was, met Gods hulp en Moeder Maria, zelf zo sterk....

Een groot gezin, de tijd en de omstandigheden maakten jou lief tot een sterke vrouw en moeder: je was en bleef het.

Ook toen de oude dag zich aandienende nam jij, ondanks de goede verzorging thuis, zelf de beslissing om, zoals je het zelf zei: anderen niet tot last te zijn. De liefdevolle verzorging die je genoot op het Verpleeghuis

„Gerardus Majella“ maakte deze overstap een stuk gemakkelijker. Samen met jou zijn wij dan ook oprechte dank verschuldigd aan de velen die daar jouw levensavond vol zorg, begrip en medeleven hebben begeleid. Als het goed was dan zei Moeder niets. Dus zei ze zelden iets....Dat was geen ondankbaarheid. Zij had geen woorden nodig. Daarom was het ook zo jammer dat het afnemen van haar gezichtsvermogen de laatste jaren haar contact met de buitenwereld bemoeilijkte. Maar haar geestelijke betrokkenheid was er niet minder om: integendeel....

Moeder jij kon luisteren. In de wereld, waarin wij leven en waarin velen te veel met zichzelf bezig zijn, was jouw gezelschap een verademing. Jij paste in het Twentse landschap, in de natuur, waarin alles wat leeft naar elkaar luistert. „Ze praat‘ wa, mer ik mot‘ noch zeen...“ Daar kon je het dan mee doen.

Moeder had een groot geloof. Voor velen tegenwoordig ongelooflijk. Maar dat geloof gaf haar en anderen rust en zekerheid.

Maria was naar naam, een liefdevolle, door God geschreven in de palm van Zijn hand. Onuitwisbaar.

Moeder, jouw gezin ging je bijzonder ter harte. Je kon ons dan ook pas vredig verlaten toen wij allen rond jouw sterfbed aanwezig waren. Je was en bleef moeder tot je laatste, bijna onmerkbaar vredige ademtocht.

Moeder, misschien hebben wij ook nu weer te veel woorden gebruikt. Dit keer gaf je ons weer de kans en hopelijk zie je het....

Jouw levensblijde glimlach, die boekdelen sprak, gevoed door een groot geloof in Onze Lieve Heer en Moeder Maria, maken het ons gemakkelijker voorlopig afscheid van jou te nemen: onvergetelijke Moeder.

*Een sterke vrouw,
wie zal haar vinden?*

God kon jou niet missen.

Wij hadden jou: om nooit te vergeten.

Wij vragen U, om haar, die zo veel voor anderen heeft geboden, in Uw gebeden niet te vergeten.

Wij zijn U allen oprecht dankbaar voor de zorgen, gebeden en medeleven, die Moeder en wij van U mochten ontvangen.

De familie